

Editor: Vasile Burlui

Redactor: Paul Gorban

Coperta: Ionuț Broștianu

Tehnoredactor: Alexandra Uzier

Ilustrații: Patricia Popescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FLEVA, ADELINA

tratatul de la Patriarhie / Adelina Fleva. Iași: Cartea

Românească Educațional 2019

ISBN 978-606-8982-53-3

821 135 1-1

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional

Copyright © Editura Cartea Românească Educațional Iași - 2019

Adresa: IAȘI Bd. Ștefan cel Mare și Sfânt nr. 2 - 700124

www.ecredu.ro

Adelina Fleva

tratatul de la Patriarhie

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Resbrațe/ și țintuită stau în lutul nespălat și rece/ ca să renasc am făcut sex sălbatic / cu moartea pe o plajă într-o noapte " (*deasupra spinilor sunt eu*).

Aceste fructe ar putea fi poeziile Adelinei Flea. Volumul se încheie cu o poezie în care copilăria fericită în sânul familiei resuscitează reconfortant ideea paradisului terestru.

Citind această poezie, în care zburciumul sufletesc s-a liniștit, putem reciti TRATATUL DE LA PATRIARHIE savurând acea aromă de cafea cu sare dulce a existenței pe care ne-o propune poeta Adelina Flea.

Lucian GRUIA

Cuprins

MEMORIA DISPERĂRII MEMORIA IZBĂVIRII,
preață de Mihai Antonescu.....5

URCAREA	7
am tot bătut în ziduri	13
cosește Doamne iarba de pe mine	14
mi-e sufletul.....	15
sămânța iubirii	16
la poarta disperării	17
am inima altar de suferință	18
e și ispita un fel de melancolie	19
era o furtună cumplită	20
eu nu mi-am îngropat iubirea.....	23
litanie.....	24
poveri de disperare.....	25

AȘTEPTAREA.....	27
trăsnet cu miros de cer și alge.....	33
fulgerând ca-n fructe.....	34
se naște în mine un cer.....	35
deasupra spinilor eu sunt.....	36
eu știu că-ți sunt povară.....	37
pasiunea de-a pururi.....	38
spinii din carne și din suflet.....	41
aripa de fluture.....	42
destrămate dogme.....	43
acvatică.....	44
și să nu uiți.....	45
 ATINGERILE ȘI REÎNTOARCEREA	 47
aș vrea să fug.....	53
toamna întreruptă.....	54
atât de albastru.....	55
sub talpa Ta.....	56
nu mai am putere.....	59
și dacă nu.....	60
mai dă-mi o șansă.....	61
șarpele din floare.....	62
crește un copac în mine.....	63
mi-e trupul un amurg.....	67

privesc dinspre trecut spre viitor.....	68
un mâine care din ce în ce mai mult.....	68
miroase a e-uri a moarte și a uitare.....	68

ADELINA FLEVA – CAFEAUA CU SARE DULCE,	
postfață de Lucian Gruia	69

am tot bătut în ziduri

am sângerat lisuse privirea ți-este aspră
și uite stau acuma la zid de mânăstire
mi-s aripile arse de-o deznădejde pură
și-am obosit de-atâta nestinsă amăgire

și nu găsesc nici drumul ce duce către Tine
în podul palmei drepte mi-a înflorit un clopot
am bântuit o viață fără să am lumină
și-am ascultat cu ploaia al nopții prelung tropot

nu voi Mărite Doamne ca să cârtesc zadarnic
mi-e soarta meritată prin fapte neprescrise
dar toată viața albă (pe care n-am trait-o)
am tot bătut în ziduri ce mi-au rămas închise

și azi cu ochii-n lacrimi la zid de mânăstire
îmi mai încerc norocul în asfințit de floare
căci vreau să-mi scutur trupul de umbra ta lisuse
să-mi aflu izbăvirea acum cât mai mi-ești Mire

azi ca și ieri ocnaș mă simt încarcerat în viață
mai am de ispășit pedeapsa încă
și car în transparenta mea făptură
o suferință dulce ca un izvor zidit în stâncă

și pleava mi-e deasupra Sfinte Doamne
i-ajung pe undeva la subsuoară
mi-s pletele murdare de păcate
un schit sunt de sudalme și ocară

și-aș vrea să mor o candelă curată
să-mi lumineze ultima suflare
Tu iartă-mă de viață pentru mine
doar viermii mai au trainică valoare -

(așteaptă viermii trufandale Doamne
probabil le amiroase a pucioasă
dar viața mea ruină încă vie
palpită jalnic pe sub haina roasă)

cosește Doamne iarba de pe mine
mi-am luat sicriu și l-am plătit în rate
nu m-a costat prea mult am dat pe acesta
lunar (prin respirarea mea concavă)
întâiul adevăr și întâia-mi libertate

mi-e sufletul

mi-e sufletul de-acum drumet pribeag
privirea mi s-a încheiat pe-un ram
iar corbii cu sutanele macabre
îmi croncăne prohodul pe la geam

și Doamne ce duhoare se desprinde
din trupul care zace în sicriu
acum că sunt o mână de țărână
mi-e dor de învelișul Tău cel viu

aș vrea să țin buchete de proteste
dar glas de valuri sparte mă îngână
mi-e dor de-agapa ta pe trup și plete
dar peste ele viermii stau pe-o rână

trimite zorii către mine Doamne
mi-e noaptea sân din care curge
o avalanșă de otravă sub care trupul meu se frânge
eu nu am măduva în oase ci doar un dor nespus de Tine
și despletită urc cu vârsta pe ale Sfintei Cărți tulpine

deja mi-am pregătit valiza căci vreau să evadez din viață
prea multe lacrimi stau de veghe rânjind cum farurile-n ceață
mai ai puțină vreme Doamne să mă salvezi dintre ruine
căci Tu sătul ești de durere de-atâtea feminisme și suspine

(în fiecare zi eu îți aștern Iisuse credința pură la picioare
dar rătăcesc spre neființă eu prezumtiva dezertoare
din viață candidată însă la mangâieri și izbăvire
doar năzuind să-mi fie moartea lăstar născut din nemurire)

la poarta disperării

pe crucea ce-mi topește cu lemnul ei ființa
mă jur să fiu suspinul ce Îți luminează spinii
să-ți sorb durerea cruntă ce ți-a adus zidirea
și te-a urcat Iisuse pe coasta nemuririi

la poarta disperării eu bat cu rugăciunea
mă ustură toți pașii pe care i-ai parcurs
purtându-mă-n spinare toiag al vieții mele
acum cuielor tale eu le declar recurs

credința mea secretă luminiscentă pură
azi în genunchi mă zbucium cu lacrimi mă-nsoțesc
iar când revăd scenariul jertfirii tale înalte
în mine o fericire o naștere mută și jale se-mpletesc

iubitul meu de zi refugiat în noapte ai pletele bolnave
și pângărite de al toamnei reînceput descântec
m-atingi pe trup cu palmele-ți hulpave
și-mi desenezi regatul tău pe sâni și siberii pe pântec

am inima altar adânc de suferință
și-mi încolțește busuioc pe creștet
iar într-un colț timid m-așteaptă crucea
dar am credința ca un laur tânăr niciodată veșted

iubeste-mă te rog cu ura cea profundă
o daimon sacru cu parfum de moarte
căci fără închinarea ta supremă
sunt pietrele pâinea și vinul idealuri inodore
și tratate deșarte

e și ispita un fel de melancolie

din bolta iubirii nici o stea n-a căzut
lopata aruncă în bulgări cu lut
trecutul și-ascunde sub el catifeaua
se-aude cum scheauna în om cucuveaua

prin albia timpului tac precum o fragedă coală
trec ore nebune cu fețe de smoală
adâncă e groapa se zbuciumă malul
iar noi însetați nu simțim ritualul

o frunză uscată tristețea își sună
e toamnă și este în mine eclipsă de lună
din crucea credinței rămâne epava
ispita ne toarnă în sânge muzica și otrava

trecutul și-ascunde sub lut catifeaua
se-aude cum scheauna în om cucuveaua

m-ai scos din sicriul cioplit în tristețe
ce sta îngropat într-o mare de alge
aveam agățate șiroaie de lacrimi
la gâtul subțire și pe la falange

afară era o furtună cumplită
dar m-ai dezmiardat pe picioarele ude
muiate în spuma atâtor păcate
cu care din leagăn suntem ca și rude

am râs și s-au prelins suspine peste piept
pe care le-ai sorbit iubitul meu cu patos
m-ai tot mușcat de sfârcurile roze
și n-ai simțit nevoia de repaos

aflată-n adâncul iubirii profunde
îmi vâjaie-n cap o idee macabră
și-mi face cu mâna sicriul tristeții
și tace în mine (concret) a neantului javră

COMPOZITIE
carbune
50x70 cm